

1

To ty jsi dědic zemí i moří, nebes i říší. Královna místo krále. Jsi prvotní bohyně života,“ pronesl Nyktos – požehnaný strážce duší a prvotní bůh obyčejných lidí a konců – chraplavým hlasem. Jeho rty, kterými mi na kůži šeptal svůdná slovíčka a zároveň uměl říct chladnokrevnou, krutou pravdu, se nyní pootevřely. Široké stříbrné oči, v nichž se míhaly paprsky zářivého éteru – esence bohů –, se upřely do mých. Ostré linie jeho vysokých, širokých lícních kostí, dokonale rovného nosu a vyrýsované čelisti zjemňovalo cosi jako obdiv a úžas.

Klesl na jedno koleno, levou pěst položil na podlahu trůnního sálu, pravou si přiložil na hrud' a na bronzové tváře mu dopadly vlnité hnědé vlasy s rudými odlesky.

Nyktos se mi *klaněl*.

Couvla jsem o krok dozadu. „Co to děláš?“

„Prvotní bůh života je nejmocnější bytostí ve všech říších a stojí nad všemi ostatními prvotními a bohy,“ pronesl sir Holand. Nebyl už rytířem lasanijské královské stráže, za kterého jsem ho kdysi měla, ani obyčejným smrtelníkem. Byl jedním z Arae – skutečnou, bohem zapomenutou *sudičkou*, ani bohem, ani smrtelníkem. Arae neboli sudičky viděly do minulosti, přítomnosti i budoucnosti všech a nebyly vázány k žádnému dvoru prvotních bohů.

Sudičky naháněly strach úplně stejně jako prvotní a já bych přitom ani nedokázala spočítat, kolikrát za svůj život jsem ho nakopla.

„Projevuje ti úctu, kterou si zasloužíš, Sero,“ dodal Holand, zatímco já jsem dál upřeně sledovala Nykta.

„Ale já nejsem prvotní bohyně života,“ pojmenovala jsem, co bylo zřejmé.

„Nosíš v sobě jediné pravé jiskry života,“ řekl Nyktos a z jeho hlubokého, tichého hlasu mi přeběhl mráz po zádech. „Ve všech ohledech *jsi* prvotní bohyně života.“

„Říká pravdu.“ Bohyně Penellaphe popošla blíž a stanula pod otevřeným stropem. Hvězdami posetá obloha vrhala na její teplou, světle hnědou pleť jemnou záři. „Popírání faktů je teď luxus, který si nemůžeme dovolit.“

„Ale já jsem jen obyčejná smrtelnice...“ Nyktos se mi nepřestával *klanět* a já začínala mít pocit, že mám v plicích malé dírky, kterými uniká vzduch. „Můžeš se prosím postavit nebo posadit? Cokoli jiného než klečet? Dost mě to vyvádí z míry.“

Nyktos zvedl hlavu a několik pramenů vlasů mu dopadlo na tvář. „*Jsi pravou* prvotní bohyně života, stejně jako byl můj otec. Jak řekl Holand, je to projev úcty.“

„Jenomže já si to nezaslou-“ Zastavila jsem se. Srdce mi bušilo a hrudník se mi svíral. Éter v jeho očích se zklidnil. „Můžeš to prostě nedělat? Prosím.“

Prvotní bůh se rychle zvedl a úponky esence v jeho očích se rozzářily tak, že pohled na ně téměř bolel. Tyčil se nade mnou a svým pohledem jako by odlupoval jednotlivé vrstvy mé bytosti, nahlížel do mého nitra a... *vnímal*, co cítím.

Ztuhla jsem, kůže mě začala pálit a píchat. „Opovaž se číst mi emoce.“

Nyktos povytáhl tmavé obočí. „Tvůj obviňující tón není na místě.“

„A svojí reakcí *jsi* jasně prokázal vinu,“ opáčila jsem. Penellaphe vytréštila oči.

„Ne.“ Jeho hlas byl tišší, ale stále ve mně rezonoval jako hrom. „Neprokázal.“

„Tak to nedělej,“ vyhrkla jsem. „Je to neslušné.“

Nyktos pootevřel ústa, nejspíš aby mě upozornil, že já jsem ta poslední, co by měla mluvit o tom, co je a není slušné.

„Nikdy *jsi* nebyla obyčejná smrtelnice, Serafeno.“ Holand plynule vstoupil do hovoru, stejně jako to udělal v minulosti už bezpočtukrát, kdykoli jsem plácala nesmysly. „Dáváš všem šanci na budoucnost.“

Něco podobného tvrdil už dříve během výcviku, teď to však mělo úplně jiný význam. „Ale vždyť jsem ještě neprošla proměnou a říkal *jsi*, že až pak...“ Zavřela jsem oči a větu nedokončila.

Všichni věděli, co jsem chtěla říct.

Nadechnout. Mé smrtelné tělo ani mysl by nedokázaly ustát sílu *jisker* po povznesení. Šance na přežití prakticky neexistovala. *Zatajit dech.* Protože bylo zapotřebí krve prvotního, kterému jedna z *jisker* života patřila, a čisté vůle poháněné *láskou*.

Láskou prvotního boha, kterého jsem celý život plánovala zabít. Bylo úplně jedno, že jsem to považovala za jediný způsob, jak zachránit své království.

Z celé té ironie se mi chtělo smát, jen kdybych nestála na pokraji smrti. Za necelých pět měsíců a ještě před dovršením jednadvaceti let pravděpodobně zemřu a poslední opravdové *jiskry* života si odnesu s sebou. Říše smrtelníků tím bude dotčena jako první a nejvíce. Nakonec se Hniloba rozšíří i za hranice Země stínů a zasáhne celé Iliseum.

Vydechovala jsem dlouze a pomalu, přesně tak, jak mě to Holand naučil před mnoha lety, kdykoli se mi všechno zdálo příliš trýznivé, příliš veliké, a tíha toho všeho mi znemožňovala dýchat. Moje blížící se smrt nebyla žádnou novinkou. Vždycky jsem o tom věděla. Ať už bych při naplňování svého poslání selhala, nebo uspěla, tak či tak jsem měla zemřít.

Tentokrát to však bylo jiné.

Konečně jsem poznala, jaké to je nebýt jen prostředkem k dosažení cíle, zbraní, která se po použití odhodí. Zakusila jsem *opravdovost*.